

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, proti povinnému **V. M.**, bývajúcemu v R., zastúpenému JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou v Košiciach, Škultétyho 3, o **vymoženie príslušenstva pohľadávky**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 7 Er 13/2011, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 26. februára 2014 sp.zn. 6 CoE 110/2013, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Žiline z 26. februára 2014 sp.zn. 6 CoE 110/2013 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku z 8. októbra 2010 sp.zn. SR 09037/10 Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Uznesením z 15. novembra 2012 č.k. 7 Er 13/2011-127 Okresný súd Ružomberok návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. V odôvodnení uviedol, že v konaní nezistil žiadne dôvody na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Žiline uznesením z 26. februára 2014 sp.zn. 6 CoE 110/2013 odvolanie povinného ako neprípustné odmietol. Oprávnenej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odmietnutie odvolania odôvodnil jeho neprípustnosťou poukazujúc na § 202 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 57 ods. 1 a § 58 ods. 5 Exekučného poriadku.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol dovolaním povinný. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., (postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom) a § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Namietal, že nesprávnym právnym posúdením a výkladom § 58 ods. 5 Exekučného poriadku dospel odvolací súd k nesprávnemu a arbitrárnemu záveru o neprípustnosti podania odvolania, čím spôsobil arbitrárne odňatie práva povinného na prístup k súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, (len) pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže napadnutým je také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nemožno prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania vyvodiť z týchto ustanovení.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

V dovolacom konaní vyšla najavo existencia vady uvedená v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. (prípád odňatia možnosti účastníka pred súdom konať).

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti uzneseniu odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené, t.j. že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Z obsahu spisu vyplýva, že proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal odvolanie povinný (č.l. 131 spisu), ktoré bolo doručené právnemu zástupcovi oprávnenej 1. augusta 2013 (č.l. 167 spisu). K odvolaniu sa oprávnená písomne vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 6. augusta 2013 (č.l. 171 spisu). Uvedené vyjadrenie obsahovalo skutkovú a právnu argumentáciu. Spis bol následne predložený krajskému súdu (predkladacia správa č.l. 175 spisu), ktorý vo veci 26. februára 2014 (č.l. 178 spisu) rozhodol. Teda vyjadrenie oprávnenej k odvolaniu nebolo doručené povinnému.

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Keďže v danej veci vyjadrenie oprávnenej nebolo doručené povinnému, treba konštatovať, že v tejto súvislosti nebolo možné odvolacie konanie považovať za spravodlivé. Preto dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 335/06), v dôsledku čoho bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Rozsudok ESLP no. 16639/11, zo 7. októbra 2014 v prípade Ďurďovič a Rozsudok ESLP z 13. júna 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel ESLP k názoru, že aj keď

vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

So zreteľom na to dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľovi bola v danom prípade odňatá možnosť pred súdom konať. Dovolanie dovolateľa je preto nielen prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová